

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.582 van 31 mei 2011
in de zaak A. 193.400/XIV-31.260**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Martine De Raedemaeker
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Augustijnenstraat 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 juli 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 28.777 van 16 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4786 van 27 juli 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Martine De Raedemaeker verschijnt voor de verzoeker, en attaché Sara Bottu, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 29 januari 2008 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 april 2009 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 16 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 39/2, 2°, en 57/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op omdat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing betrof waaraan een onregelmatigheid kleefde, met name omdat die beslissing door een adjunct-commissaris was genomen zonder dat eruit bleek dat de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen was verhinderd. De verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State van 28 mei 2009 en merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen volle rechtsmacht had doch niet over een eigen onderzoeksbevoegdheid beschikte zodat hij de onregelmatigheid niet ongedaan kon maken. De vaststelling door wie de beslissing van 26 maart 2009 was ondertekend vormt volgens de verzoekster echter een objectief gegeven dat geen eigen onderzoek vergt doch binnen de volle rechtsmacht kan worden beoordeeld. Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom op grond van de artikelen 39/2, 2° en 57/9 van de Vreemdelingenwet de nietigheid van de beslissing van 26 maart 2009 had moeten vaststellen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de kwestieuze onregelmatigheid van openbare orde is en ambtshalve en uitdrukkelijk moest worden opgeworpen, doch niet kan worden geacht impliciet door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te zijn opgeworpen en nog minder impliciet kan worden opgeheven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van diens volle rechtsmacht. Uit artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 26 maart 2009 had moeten vernietigen omdat er een substantiële onregelmatigheid aan kleefde die hij niet kon herstellen. Zelfs als zou worden aanvaard dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn volle rechtsmacht wel de bevoegdheid had om tot herstel over te gaan, kon dit volgens de verzoekster zeker niet impliciet gebeuren omdat daardoor iedere wettelijke controle in cassatie zou worden verhinderd.

De verzoekster voert nog aan dat zij geen bijzonder eigen belang dient aan te tonen, doch alleszins een rechtstreeks, wettig en persoonlijk belang bezit omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor haar een zaak van levensbelang betreft en zij er dus alle belang bij heeft dat dergelijke beslissing door de bevoegde persoon wordt genomen. Het niet-vermelden van het feit dat de commissaris-generaal was verhinderd noch van de reden van de verhindering vormt volgens de verzoekster een substantiële onregelmatigheid omdat de wet de bevoegdheid tot het nemen van beslissingen zoals de bestreden beslissing van 26 maart 2009 aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet zonder meer aan de adjuncten heeft toegekend.

Beoordeling

6. De ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, vormt een substantiële onregelmatigheid die de verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoekster die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verzoekster dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoekster heeft integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvraag betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Zij heeft nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld.

Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekster werpt in een tweede middel de schending van “de motiveringsplicht”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, (E.V.R.M.) en van artikel 38/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet op.

Zij voert eerst aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de polygamie volledig buiten beschouwing heeft gelaten hoewel de verzoekster in het eerste

middel onder meer had ingeroepen dat haar vader meerdere vrouwen had en dat zij zelf aan een oudere man werd uitgehuwelijkt die al drie andere vrouwen had. Met die gegevens had zij op een ernstig risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst gewezen, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met schending van de thans aangehaalde bepalingen het eerste middel van de verzoekster niet volledig heeft beantwoord.

Vervolgens citeert de verzoekster haar tweede middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende het intern vluchtalternatief en het antwoord daarop in het bestreden arrest. Zij voert aan dat in het bestreden arrest wat dat betreft niet op het eigenlijke middel wordt geantwoord, namelijk dat het intern vluchtalternatief met de grootst mogelijke zorg moet worden toegepast. Het vierde stuk van de verzoekster bevatte een concreet geval van het UNHCR met een analyse van het begrip “intern vluchtalternatief”, zodat het bestreden arrest niet kon voorhouden “dat dit stuk geen uitstaans heeft met het relaas van verzoekster”. De verzoekster acht dit begrip en de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet geschonden omdat het wordt toegepast zonder het geografisch te concretiseren en zonder de socio-economische omstandigheden, zoals taal en bestaansmiddelen, in aanmerking te nemen.

Tenslotte stelt de verzoekster dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ieder een eigen onderzoek vergen zodat het niet volstaat voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus naar de bevindingen betreffende de vluchtelingenstatus te verwijzen. De verzoekster had voor de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het E.V.R.M. zowel algemene als persoonlijke informatie, met name als vrouw door een polygame vader aan een polygame man uitgehuwelijkt worden, aangevoerd. Zij is van oordeel dat die elementen niet specifiek als vernederende behandeling zijn onderzocht.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel en zij benadrukt nog eens haar kritiek op de gebrekkige of ontbrekende motivering betreffende het gegeven van polygamie, het intern vluchtalternatief en de subsidiaire beschermingsstatus.

Beoordeling

9.1. In punt 2.1. van het bestreden arrest wordt onder meer vermeld dat “verzoekster herhaalt dat zij een vrouw is, dat zij de dochter is van een vader die meerdere vrouwen had en dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt aan een veel oudere man die al drie andere vrouwen had”. Specifiek wat dat punt betreft wordt in punt 2.2. van dat arrest geoordeeld dat het louter herhalen van de asielmotieven niet volstaat om de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten. Daaraan wordt toegevoegd dat de verzoekster niet aantoonde dat zij zich onmogelijk aan het opgedrongen huwelijk kon onttrekken noch dat zij alle beschermingsmaatregelen in het land van herkomst heeft uitgeput, rekening houdend met haar profiel als opgeleide, zelfstandige vrouw. Er wordt gewezen op haar eigen verklaringen dat zij na haar studies een eigen leven kon opbouwen, dat zij aan haar vader duidelijk had gemaakt dat zij haar eigen keuzes kon maken, dat ze van haar collega’s en van haar oom veel steun kreeg en dat haar zaak blijkens het attest van de gynaecoloog niet zonder gevolg bleef. Daarom kon volgens het bestreden arrest redelijkerwijs van haar worden verwacht dat haar pogingen om bescherming te krijgen verder zouden gaan dan de melding van de feiten aan één “local councillor”, temeer daar haar familie door H.A.S. van diefstal zou zijn beschuldigd waarna haar vader met de dood zou zijn bedreigd. Er wordt vastgesteld dat die motivering pertinent is, steun in het administratief dossier vindt en dat de verzoekster ze niet op afdoende wijze heeft weerlegd. In dat verband wordt in het bestreden arrest ten slotte gesteld dat de verzoekster de motivering niet ontkracht dat de ernst van haar vrees wordt ondermijnd door het feit dat zij weinig interesse voor het lot van haar vriend R. toont.

Voor wat betreft de aangevoerde polygamie is met die concrete motieven voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

9.2. Over de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief wordt in het bestreden arrest het volgende overwogen:

“Inzake de toepassing van een intern vluchtalternatief kan verzoekster evenmin volstaan met een verwijzing naar algemene informatie. Haar bewering dat zij in heel Oeganda niet aan een huwelijk met H.A.S. zal kunnen ontsnappen wordt door de bestreden beslissing terecht als een louter vermoeden beschouwd. Voor het overige brengt verzoekster enkel economische motieven aan (ibid., p. 9). Het is echter geenszins onredelijk te verwachten dat zij zich elders in Oeganda

tracht te vestigen teneinde haar beweerde problemen te ontvluchten, haar hierboven geschetste profiel in acht genomen. Wat betreft het vierde stuk dat aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, dient te worden vastgesteld dat het een bespreking van een specifieke asielaanvraag door het UNHCR betreft, handelend over ervaar in Turkije, hetgeen geen uitstaans heeft met het relaas van verzoekster.

In het artikel ‘Godi speaks about his troubled marriage’ getuigt een zeker Godi over de problemen binnen zijn huwelijk, hetgeen echter eveneens los staat van verzoeksters relaas, zodat het bezwaarlijk kan worden aangenomen ter ondersteuning van haar vermeende vrees.”.

Anders dan de verzoekster aanvoert, zijn de concrete omstandigheden van de zaak wel degelijk in aanmerking genomen bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief. Zij toont wat dat betreft noch een schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen noch een schending van de aangehaalde bepalingen aan. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

9.3. De elementen die de verzoekster tot staving van haar aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus aanvoert, zijn in punt 2.3. van het bestreden arrest opgesomd. Zij worden in punt 2.4. van dat arrest behandeld, onder meer met de verwijzing naar de beoordeling ervan in punt 2.2. met betrekking tot de aanvraag van de vluchtelingenstatus. In het bestreden arrest wordt uitdrukkelijk gesteld dat gelijklopende motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus niet betekenen dat de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Daarenboven wordt uitdrukkelijk overwogen dat de verzoekster met de algemene verwijzing naar de situatie van vrouwen in Oeganda niet in concreto een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst aantoonde, mede gelet op de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief en de vaststellingen omtrent het feitenrelaas in punt 2.2. van het bestreden arrest.

De verzoekster beperkt zich tot een algemene kritiek doch toont niet aan dat en hoe artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, met name de toepassingsvoorwaarden voor de subsidiaire beschermingsstatus, en artikel 3 van het E.V.R.M. met de bovenstaande beoordeling zouden zijn geschonden. Die bepalingen worden niet geschonden, enkel omdat de motieven voor de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus gelijklopend zouden zijn aan die voor de afwijzing van de vluchtelingenstatus. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénendertig mei tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen